

тенденция тоже довольно легко читается, что касается Германии и Франции, то тут данная взаимосвязь прослеживается хуже, но всё равно присутствует.

Из графиков также можно увидеть, что наибольшие расхождения между темпами прироста госдолга и ВВП происходят в периоды кризисных явлений в мировой экономике. Видно, что такие ситуации встречаются с определённой периодичностью, равной в среднем 8-10 годам (на более длительном периоде это так же прослеживается [5, 7]), что соответствует длительности промышленного цикла. В то же время, в периоды относительной стабильности, динамика темпов прироста государственного долга развитых стран повторяет динамику темпов прироста их ВВП, что особенно хорошо видно на примере Великобритании (рис. 1).

Выводы и перспективы дальнейших исследований. Из проведённого исследования можно сделать вывод, что, хотя государственный долг обременяет экономику необходимостью его обслуживания, наращивание его объёмов может послужить фактором стимулирования экономики, рычагом, который помогает сгладить негативные последствия кризиса. В последующих исследованиях необходимо провести анализ специфики использования средств государственных бюджетов стран, имеющих значительные государственные долги, исследовать направления применения этих средств. Необходимо дать ответ на вопрос, что именно нужно делать государству, чтобы его долги были для него не бременем, а фактором экономического роста.

Литература

1. Государственный долг Украины (2013) [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://index.minfin.com.ua/index/debtgov>
 2. Маркс К. Капитал. Т. 1. /Маркс К., Энгельс Ф. Соч. 2-е изд., т. 23. – М.: Политиздат, 1960. – 907 с.
 3. Krugman, P. (2012). Nobody Understands Debt. Available: http://www.nytimes.com/2012/01/02/opinion/krugman-nobody-understands-debt.html?_r=5&. Last accessed 1st Apr 2014.
 4. Eurostat (2013). Government deficit/surplus, debt and associated data. Available: http://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=gov_dd_edpt1&lang=en. Last accessed 31st Mar 2014.
 5. Treasury of the USA (2013). The Debt to the Penny and Who Holds It. Available: http://www.treasurydirect.gov/govt/reports/pd/pd_debttothepenny.htm. Last accessed 31st Mar 2014.
 6. Eurostat (2013). GDP and main components. Available: http://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=nama_gdp_c&lang=en. Last accessed 31st Mar 2014.
 7. US Department of Commerce (2013). Gross Domestic Product (GDP), Bureau of economic analysis. Available: <http://www.bea.gov/national/index.htm#gdp>. Last accessed 31st Mar 2014.
1. Minfin (2013). Government debt of Ukraine. Available: <http://index.minfin.com.ua/index/debtgov>. Last accessed 31st Mar 2014.
 2. Marx, K (1960). Capital. vol. 1. — Marx K., Engels F. Works. vol. 23. 2nd ed. Moscow: Politizdat. 907 p.

Рецензент Уперенко М.О., д.е.н., професор кафедри загальної економічної теорії Одеського національного економічного університету

10.04.2014

УДК 69.003.339.03

Михайленко Світлана

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ПОДАТКОВОЇ ГАРМОНІЗАЦІЇ В КРАЇНАХ-ЧЛЕНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

В статті розглядаються тенденції податкової гармонізації в країнах-членах Європейського Союзу. Метою статті є проведення аналізу тенденцій розвитку гармонізації національних податкових систем європейських країн в умовах сучасних глобалізаційних процесів, визначення проблем й перспектив європейської податкової уніфікації та координації. В процесі дослідження визначені основні вектори податкової гармонізації європейських держав, механізм стягнення

основних видів податків у країнах співтовариства, відмінності між поняттям «гармонізація» та «уніфікація», причини повільного розвитку міждержавної податкової гармонізації. В статті проаналізована структура прямих, непрямих та соціальних податків у валовому внутрішньому продукті та загальній сумі податкових надходжень ЄС-27, визначені пріоритети політики податкової гармонізації на сучасному етапі, зроблено висновок, що основними пріоритетами політики податкової гармонізації на сучасному етапі повинно стати ліквідація неефективних елементів податкових систем і відмова від номінального податкового суверенітету країн-членів ЄС з одночасним збереженням самобутності національних податкових систем. Подальше співробітництво «старих» і «нових» членів Євросоюзу в податкових питаннях стає надзвичайно актуальним в умовах майбутнього збільшення числа держав-членів Європейського Союзу.

Ключові слова: податкова гармонізація, податкова уніфікація, структура податкових надходжень.

Михайленко Светлана

ТЕНДЕНЦИИ РАЗВИТИЯ НАЛОГОВОЙ ГАРМОНИЗАЦИИ В СТРАНАХ-ЧЛЕНАХ ЕВРОПЕЙСКОГО СОЮЗА

В статье рассматриваются тенденции налоговой гармонизации в странах-членах Европейского Союза. Целью статьи является проведение анализа тенденций развития гармонизации национальных налоговых систем европейских стран в условиях современных глобализационных процессов, определение проблем и перспектив европейской налоговой унификации и координации. В процессе исследования определены основные векторы налоговой гармонизации европейских стран, механизм взимания основных видов налогов в странах сообщества, отличия между понятиями «гармонизация» и «унификация», причины медленного развития межгосударственной налоговой гармонизации. В статье проанализирована структура прямых, непрямих и социальных налогов в валовом внутреннем продукте и в общей сумме налоговых поступлений ЕС-27, определены приоритеты политики налоговой гармонизации на современном этапе, сделан вывод о том, что основными приоритетами политики налоговой гармонизации на современном этапе должны стать ликвидация неэффективных элементов налоговых систем и отказ от номинального налогового суверенитета стран-членов ЕС с одновременным сохранением самобытности национальных налоговых систем. Дальнейшее сотрудничество «старых» и «новых» членов Евросоюза в налоговых вопросах становится чрезвычайно актуальным в условиях будущего увеличения числа государств-членов Европейского Союза.

Ключевые слова: налоговая гармонизация, налоговая унификация, структура налоговых поступлений.

Mikhaylenko Svetlana

TRENDS TAX HARMONIZATION IN MEMBER COUNTRIES OF THE EUROPEAN UNION

This article examines trends in tax harmonization in member countries of the European Union. The aim of the article is to analyze the trends in the development of harmonization of national tax systems of European countries in the context of contemporary globalization processes, identify the problems and prospects of European tax harmonization and coordination. The study identified the main vectors of tax harmonization of European countries, the procedure for collecting major taxes in all countries of the community, the differences between the concepts of "harmonization" and "unification", the reasons for the slow development of interstate tax harmonization. The article analyzed the structure of direct, indirect and social security taxes to gross domestic product and total tax revenue of the EU-27, identified policy priorities of tax harmonization at the present stage, it is concluded that the main policy priorities of tax harmonization at this stage should be the elimination of elements inefficient tax systems and the abandonment of the nominal tax sovereignty of EU member states, while preserving the identity of national tax systems. Further cooperation "old" and "new" EU member states in tax matters becomes extremely important in terms of the future increase in the number of Member States of the European Union.

Keywords: tax harmonization, tax unification, structure of tax revenues.

Постановка проблеми. Податки, зберігаючи функції основного важеля поповнення бюджету, починають здійснювати правовідносини на відповідному етапі інтеграційної взаємодії, що передбачає координацію податкової політики, систематизацію та уніфікацію окремих податків і податкових систем країн, які входять до міжнародних регіональних угруповань [2, с. 640].

Гармонізація не є повною уніфікацією (зведення до єдиної форми, системи, єдиних нормативів, введення обов'язкових однакових юридичних норм і правил у сфері оподаткування і формування на цій основі єдиної податкової системи) всіх національних податкових систем. Вона характеризується лише як процес приведення у взаємну відповідність податкових систем різних держав світу, порядку стягнення основних видів податків у всіх країнах співтовариства. При цьому вважається, що основну роль у процесі гармонізації відіграють міжнародні договори, які дають змогу усувати подвійне оподаткування, а також невідповідність у непрямому оподаткуванні.

Міждержавна податкова гармонізація передбачає обмеження частини податкових повноважень держави-члена міждержавного угруповання. Такі обмеження проявляються у формі регламентації видів податків, меж встановлення їх ставок, форм та способів справляння тощо. У свою чергу, держави-члени погоджуються на обмеження своїх фіскальних повноважень тією мірою, наскільки їх інтереси краще задовольняються на рівні угруповання, ніж на національному рівні. Втрату частини державних повноважень у сфері оподаткування можна розглядати як обмеження фіскальної свободи держави. За таких умов значно зменшуються можливості використання оподаткування як інструменту державного регулювання економіки. Небажання зменшувати фіскальну свободу і є основною причиною повільного розвитку міждержавної податкової гармонізації. Однак це не є підставою для визначення неправомірності даного процесу. Основним підґрунтям для формулювання даного твердження є наявність однакових умов і можливостей для всіх держав-членів. Це забезпечують основні інституціональні принципи, на яких ґрунтується розвиток податкової гармонізації в ЄС: пропорційності, субсидіарності, одноголосності, податкової недискримінації, нейтральності оподаткування [3, с.186].

У сучасній економічній науці як напрями гармонізації податкових систем у межах інтеграційних процесів виділяють такі [4, с. 487]:

- гармонізація принципів побудови податкових систем;
- гармонізація структури податкових систем;
- зближення принципових підходів і механізмів податкового регулювання;
- гармонізація концепцій прямого і непрямиго оподаткування на основі застосування загальних принципів, які регламентують порядок оподаткування за кожним із бюджетотворюючих податків;
- єдині підходи до організації податкового адміністрування.

В даний час структура оподаткування в країнах-членах ЄС характеризується значним ступенем уніфікації: податкові системи всіх країн-членів ЄС застосовують такі види податків, як податок на прибуток, прибутковий податок на доходи фізичних осіб, податок на додану вартість (ПДВ), соціальні податки. Такі елементи податкової системи, як порядок розрахунку і сплати податків, податкові пільги, система контролю за платниками податків з боку податкових органів, багато в чому також є ідентичними.

Зокрема, в країнах-членах ЄС податок на прибуток юридичних осіб обчислюється за календарний рік або відповідний фінансовий рік, встановлений в засновницьких документах компанії (у випадку якщо фінансовий рік відрізняється від календарного). Об'єктом оподаткування в більшості країн-членів ЄС є прибуток, одержаний компанією від діяльності у всьому світі. Загальним моментом у порядку стягування податку на прибуток в країнах-членах ЄС є також наявність інвестиційних пільг по податку на прибуток. Дані пільги, як правило, надаються у вигляді права на прискорену амортизацію об'єктів основних засобів або можливості використання компаніями податкового вирахування на суму витрат, понесених при здійсненні науково-дослідної або інноваційної діяльності. Порядок стягування інших податків також в значній мірі уніфікований, а відносно ПДВ є загальним для всіх країн-членів ЄС.

Детальніше простежити основні тенденції оподаткування в країнах ЄС можна за допомогою аналізу структури податкових надходжень у ВВП (табл. 1).

Розглядаючи роль податків в розподілу ВВП, можна стверджувати, що в країнах Євросоюзу найвищий рівень оподаткування мають: Данія – 47,7% від ВВП, Швеція – 44,3%, Бельгія – 44,1%, Франція – 43,9%, Фінляндія – 43,4%.

Структура податкових надходжень у ВВП країн-членів ЄС у 2011 році [6]

Країна	Частка непрямих податків у ВВП, %	Частка прямих податків у ВВП, %	Частка соціальних відрахувань у ВВП, %	Загальна частка податків у ВВП, %
1	2	3	4	5
Австрія	14,4	13,0	14,6	42,0
Бельгія	13,0	16,8	14,3	44,1
Болгарія	14,8	5,1	7,3	27,2
Великобританія	13,5	15,9	6,7	36,1
Греція	13,0	8,8	10,6	32,4
Данія	17,0	29,7	1,0	47,7
Естонія	12,1	9,2	11,3	32,8
Ірландія	12,8	12,1	5,9	28,9
Іспанія	12,0	10,5	13,7	31,4
Італія	14,4	14,8	13,3	42,5
Кіпр	16,9	10,3	6,9	34,1
Латвія	11,3	8,2	8,9	28,4
Литва	11,1	8,5	8,7	28,3
Люксембург	13,5	15,2	12,3	41,5
Мальта	15,2	11,5	8,1	34,8
Нідерланди	12,0	11,7	14,7	38,4
Німеччина	11,5	11,7	15,5	38,7
Польща	15,1	7,1	13,6	35,8
Португалія	15,3	9,1	12,8	36,1
Румунія	13,2	6,0	9,0	28,2
Словаччина	11,6	6,0	11,3	28,9
Словенія	16,5	8,7	14,9	40,1
Угорщина	15,7	9,3	12,4	37,4
Фінляндія	14,4	16,5	12,5	43,4
Франція	15,5	11,5	16,9	43,9
Чехія	11,9	9,4	14,7	36,0
Швеція	18,6	18,7	7,0	44,3
Середнє зважене	13,4	12,9	12,7	39,0

За даними науковців [2; 3; 5] частка податкових надходжень у ВВП в «старих» (ЄС-15) і «нових» членах (ЄС-12) коливається від 28-29% (Литва, Словаччина) до 49-51% (Данія, Швеція). Середній показник рівня оподаткування в країнах ЄС дорівнює 37,4%.

Досліджуючи розподіл податків на прямі, непрямі та соціальні (табл. 1), можна відмітити, що найбільшу частку займають непрямі податки. Їх середнє зважене значення склало у 2011 році 13,4% від ВВП. Для Швеції, Австрії, Бельгії, Італії та Люксембургу частки надходжень у ВВП непрямих, прямих податків, а також соціальних платежів збалансовані.

Найбільшим успіхом податкової гармонізації можна вважати зближення параметрів розподілу ВВП ЄС-27 у розрізі непрямого оподаткування. ПДВ у європейських країнах стягується за декількома ставками для різних за соціальною й економічною значимістю груп товарів і послуг, що забезпечує відповідну зацікавленість щодо їх виробництва і споживання. Це, у свою чергу, посилює цей податок функцією регулюючого впливу.

Яскравим прикладом уніфікації можна вважати те, що система державного соціального страхування працівників в більшості країн-членів ЄС передбачає отримання коштів фінансування від працедавців у вигляді відповідних внесків до позабюджетних фондів. Оподаткування майна платників податків, як правило, здійснюється в європейських країнах на рівні місцевих органів влади та муніципалітетів.

Податковій конвергенції (зближенню) сприяли такі фактори: прагнення кожної країни використати фіскальні можливості непрямого оподаткування для забезпечення надійної фінансової бази функціонування держави; вимоги керівних органів ЄС щодо встановлення стандартної ставки ПДВ на рівні, не нижчому 15%; рекомендації обмежити перелік підакцизних товарів алкогольними напоями, тютюновою продукцією та енергоносіями, а також уніфікація митного оподаткування інтегрованого ринку [7, 38].

В той же час податкові системи країн-членів ЄС мають свої особливості, що пов'язані з пріоритетами національної економічної політики, бюджетними взаємовідносинами між різними рівнями влади або іншими чинниками.

Так, у країнах-членах ЄС спостерігається значна диференціація у структурі податкових надходжень (табл. 2).

Найбільш вираженою є тенденція переважання прямих податків у так званих старих державах-членах ЄС, зокрема в Данії, Швеції, Фінляндії та Великобританії. Для нових держав-членів ЄС, навпаки, характерним є переважання непрямих податків у структурі своїх податкових систем.

Таблиця 2

Частка окремих податкових платежів у загальному обсязі податкових надходжень країн ЄС у 2011 році, % [6; 8]

Країна	Непрямі податки	Прямі податки	Соціальні відрахування
Австрія	34,7	30,8	34,5
Бельгія	29,6	38,0	32,4
Болгарія	54,2	18,9	26,9
Великобританія	37,7	43,8	18,5
Греція	39,4	43,4	17,2
Данія	35,6	62,8	2,1
Естонія	43,1	20,0	36,9
Ірландія	39,4	43,4	17,2
Іспанія	32,5	31,5	36,0
Італія	33,8	34,7	31,5
Кіпр	41,9	33,3	24,8
Латвія	42,1	26,8	31,1
Литва	45,6	17,0	37,4
Люксембург	32,3	38,0	29,7
Мальта	42,3	39,4	18,3
Нідерланди	31,2	30,4	38,4
Німеччина	29,8	30,0	40,2
Польща	43,3	21,7	35,0
Португалія	42,0	29,9	28,1
Румунія	46,9	21,2	31,9
Словаччина	37,9	19,1	43,0
Словенія	38,7	21,2	40,1
Угорщина	45,8	18,7	35,5
Фінляндія	33,1	38,1	28,8
Франція	35,4	26,2	38,4
Чехія	34,2	21,1	44,7
Швеція	42,0	42,2	15,8

Ще більша різниця серед аналізованих держав виявляється стосовно частки соціальних податків у загальних податкових надходженнях. Розвинуті країни Європи мають більш значну питому вагу соціальних відрахувань, ніж частку непрямих податків, приміром, Австрія, Бельгія, Нідерланди, Німеччина, Франція. У той же час, нові держави-члени ЄС, такі як Болгарія, Латвія, Литва, Румунія, мають незначну частку як прямих податків, так і соціальних відрахувань у загальних податкових надходженнях.

Специфічність національного податкового регулювання чітко виявляється відносно соціальних податків і внесків в Данії, де внесок на соціальне забезпечення підлягає сплаті працівником по ставці 8% від загальної суми доходу, одержаного від трудової діяльності. Сплата соціальних податків працедавцями передбачається законодавством Данії виключно відносно компаній, що здійснюють діяльність в обмеженому переліку галузей економіки: охороні здоров'я, управлінні нерухомим майном, гральному бізнесі і т.д. В той же час у всій решті країн-членів ЄС, переважна частина соціальних податків нараховується і сплачується працедавцем. Крім цього податкові системи деяких країн-членів ЄС включають податки на заробітну плату, відсутні в більшості країн-членів ЄС.

Слід зазначити, що останніми роками більшість країн-членів ЄС провели реформи, направлені на зменшення рівня прямого оподаткування компаній.

Одним із чинників, що на сучасному етапі визначає напрямки реформування податків на доходи в постсоціалістичних країнах – нових членах ЄС, є податкова конкуренція, спрямована на створення найсприятливіших умов для залучення прямих іноземних інвестицій. Наслідком цієї конкуренції стало зниження ставок податку на прибуток в Польщі з 34 до 19%, в Чехії з 35 до 26%, в Латвії – з 25 до 15%, в Литві з 29 до 15%, а також запровадження в Литві, Латвії та Естонії пропорційного податку з доходів громадян відповідно за ставками 33, 25 і 24%. Однак, дана податкова конкуренція викликає невдоволення в “старих” країнах-членах ЄС, проявом якого стали пропозиції щодо посилення гармонізації податку на прибуток, у тому числі запровадження єдиної мінімальної ставки цього податку, обов’язкової для всіх країн-членів ЄС.

Отже, необхідність обчислення і сплати податків відповідно до різних вимог країн-членів ЄС, існування специфічних і часто не пов’язаних одне з одним податкових формальностей призводять до збільшення витрат і не дають європейському бізнесу повною мірою використовувати переваги, що надаються наявністю спільного ринку і єдиної валюти. Більш того, окремі відмінності в податкових системах країн-членів ЄС приводять до можливості міжнародного подвійного оподаткування доходів європейських корпорацій, що негативно позначається на розвитку обороту товарів, послуг і інвестицій в ЄС.

Висновки. Таким чином, основними пріоритетами політики податкової гармонізації на сучасному етапі повинно стати ліквідація неефективних елементів податкових систем і відмова від номінального податкового суверенітету країн-членів ЄС з одночасним збереженням самобутності національних податкових систем.

Також очевидно, що необхідно подальше зближення національних податкових законодавств країн - членів ЄС-27, що передбачає уніфікацію методик підрахунку податкової бази наявних податкових пільг, вирівнювання ставок основних прямих та непрямих податків. Більш тісне співробітництво старих і нових членів Євросоюзу в податкових питаннях стає надзвичайно актуальним в умовах майбутнього збільшення числа держав-членів Європейського Союзу.

В подальшому будуть досліджені вектори гармонізації вітчизняної податкової системи у глобальне податкове середовище та пріоритети її адаптації до європейських стандартів.

Література

1. Спільний європейський економічний простір: гармонізація мегарегіональних суперечностей: Монографія / Д.Г. Лук’яненко, В.І.Чужикова. – К.: КНЕУ, 2007. – 544с.
2. Фінанси: підручник / С.І. Юрія, В.М. Федосова. – 2-ге вид. – К.: Знання, 2012. – 687 с.
3. Валігура В. Теоретичні засади міждержавної податкової гармонізації та характеристики податкових систем країн Європейського Союзу в контексті євроінтеграції України // Світ фінансів. – 2008. – № 1. – С.183 – 194.
4. Економічні проблеми ХХІ століття: міжнародний та український виміри / С.І. Юрія, Є.В. Савельєва. – К.: Знання, 2007. – 95с.
5. Юрченко В.В. Сучасні тенденції розвитку та гармонізації податкових систем країн Європейського Союзу. Вектори для України // Ефективна економіка. Електронне наукове фахове видання, 2014.
6. Taxation trends in the European Union. Data for the EU Member States and Norway // Eurostat Statistical books. – 2013 ed. – P.172, 175, 176, 185, 186, 193.
7. Крисоватий А.І., Кошук Т.В. Вплив поглиблення інтеграції на податкову політику країн – учасниць ЄС // Фінанси України. – 2009. – № 2. – С.31 – 43.
8. ЄС: OECD, Revenue Statistics, 2012.

1. Lukyanenko, D., Chuzhykov, V. Common European Economic Space: Harmonization Meharehionalnyh Contradictions. K.: MBK, 2007. Print.
2. Yuriy, S., Fedosov, V. Finance. K.: Knowledge, 2012. Print..
3. Valigura B. Theoretical principles of interstate tax harmonization and tax characteristics of the European Union in the context of the European integration of Ukraine. The world of finance. 1 (2008): 183 - 194. Print.
4. Yuriy, S., Saveliev, E. Economic problems of the XXI century: International and Ukrainian measurements. K.: Knowledge, 2007. Print.
5. Yurchenko, V. Modern trends in the development and harmonization of tax systems in the European Union. Vectors for Ukraine. Efficient Economy. 2014.

6. Taxation trends in the European Union. Data for the EU Member States and Norway. Eurostat Statistical books. - 2013 ed. - P.172, 175, 176, 185, 186, 193.
7. Krysovaty, A., Koschuk, T. The impact of deeper integration on fiscal policies of countries - EU member states. Finance Ukraine. 2 (2009): 31 - 43. Print.
8. EC: OECD, Revenue Statistics, 2012.

Рецензент: Мельник В.М., д.е.н., професор, проректор з наукової роботи Приватного вищого навчального закладу «Європейський університет»

28.03.2014

УДК 368:629.7

Сташкевич Наталія

ЗАСТОСУВАННЯ ФІНАНСОВИХ ВАЖЕЛІВ В ПІДВИЩЕННІ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ СТРАХОВИКІВ

У статті з'ясовано сутність поняття фінансової стійкості страхової компанії як показника ефективності її діяльності, розглянуто важелі фінансової стійкості страховика та досліджено критерії забезпечення фінансової стійкості страхових компаній України. Запропоновано шляхи підвищення фінансової стійкості страховиків. В практиці вітчизняного страхування відзначені ряд найбільш важливих правил формування і регулювання страхових ринків. Досвід функціонування національного страхового ринку показав, що визначальними в умовах сучасної ринкової економіки для більшості страховиків України стали проблеми їх адаптації до ринкової кон'юнктури і змін конкурентного середовища та можливості забезпечення фінансової стійкості компаній. Тому від правильності визначення факторів фінансової стійкості та управління ними залежить точність визначення кількісних і якісних показників діяльності та безпосередньо фінансової стійкості страхових організацій.

Ключові слова: фінансова стійкість страховика, фінансова глобалізація, страхові компанії, страхові виплати, страхові ринки.

Сташкевич Наталья

ПРИМЕНЕНИЕ ФИНАНСОВЫХ РЫЧАГОВ В ПОВЫШЕНИИ ФИНАНСОВОЙ УСТОЙЧИВОСТИ СТРАХОВЩИКОВ

В статье выяснена сущность понятия финансовой устойчивости страховой компании как показателя эффективности ее деятельности, рассмотрены рычаги финансовой устойчивости страховщика и исследованы критерии обеспечения финансовой устойчивости страховых компаний Украины. Предложены пути повышения финансовой устойчивости страховщиков. На практике отечественного страхования отмечены ряд наиболее важных правил формирования и регулирования страховых рынков. Опыт функционирования национального страхового рынка показал, что определяющими в условиях современной рыночной экономики для большинства страховщиков Украины стали проблемы их адаптации к рыночной конъюнктуре и изменений конкурентной среды и возможности обеспечения финансовой устойчивости компаний. Поэтому от правильности определения факторов финансовой устойчивости и управления ими зависит точность определения количественных и качественных показателей деятельности и непосредственно финансовой устойчивости страховых организаций.

Ключевые слова: финансовая стойкость страховщика, финансовая глобализация, страховые компании, страховые выплаты, страховые рынки.

Stashkevich Natalia

APPLICATION OF FINANCIAL LEVERAGES IS IN INCREASE OF FINANCIAL STABILITY OF INSURERS

The article presents the essence of the concept of financial stability of the insurance company as an indicator of the efficiency of its activities, considered the levers of insurer's financial strength and investigated criteria to ensure the financial stability of insurance companies of Ukraine. The ways of increase of financial stability of insurers. In practice, national insurance number marked the most important rules of formation and regulation of insurance markets. The experience of the national insurance market has shown that crucial in today's market economy for most insurers Ukraine became a problem adapting to the market conditions and changes in the competitive environment and opportunities to ensure the financial stability of the company. Therefore, the accuracy of the determinants of financial stability and management depends on the accuracy of the quantitative and qualitative indicators of financial stability and direct insurance companies.